

ROMAN REWAKOWICZ Dyrektor Artystyczny

**DNI MUZYKI
UKRAIŃSKIEJ
W WARSZAWIE**

8 ДНІ
УКРАЇНСЬКОЇ
МУЗИКИ у ВАРШАВІ

04/06/08.09.2022

04.09.2022

06.09.2022

08.09.2022

**DNI
MUZYKI
UKRAIŃSKIEJ
w WARSZAWIE**

8. ДНІ УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ у ВАРШАВІ

2022

Dziewiąty rok rosyjskiej agresji na Ukrainę. 24 lutego 2022 to kolejna cezura w historii, którą już można przyrównać do 1 września 1939 roku. Cywilizowany świat ze zdumieniem i niedowierzaniem konstatuje rosyjskie barbarzyństwo. Zdawało się, że taką otwartą dzikość ludzkość ma już za sobą. Okazuje się, że nie. Jest państwo, które hołduje prawu pięści, zasłaniając się przy tym tradycją wielkiej rosyjskiej kultury.

W tym paradoksie my po raz ósmy proponujemy Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie, próbując upewnić polskie społeczeństwo w tym, że Ukraina jest bogatym w kulturalne tradycje państwem, odrębnym podmiotem politycznym i społecznym. Dziś Ukraińcy udowadniają to każdego dnia walcząc z rosyjskim najeźdźcą.

Odrębność i unikalność ukraińskiej muzyki i szerzej – ukraińskiej kultury sięga czasów X wieku, kiedy to Ruś, nazwana później Kijowską, przyjęła chrześcijaństwo od potężnego wtedy cywilizacyjnie Bizancjum. Mongolska nawała w XIII w. niszczy to państwo, ustanawiając już wówczas dwie oddzielne części – północno-wschodnią moskiewską, bezpośrednio zależną od mongolskiej Złotej Ordy i południowo-zachodnią – dzisiejszą Ukrainę i Białoruś – która poddaje się zależności od Wielkiego Księstwa Litewskiego, wchodzącego następnie w unię z Królestwem Polskim. Te dwie różne cywilizacje formują przyszłą Rosję, Ukrainę i Białoruś. Dziś już się raczej nie pamięta, że aktualna granica między Ukrainą i Białorusią przebiega prawie dokładnie w miejscu ustanowionym w 1569 roku w czasie Unii Lubelskiej między Koroną Królestwa Polskiego i Wielkim Księstwem Litewskim. Ale najważniejsza granica przebiegała w tym czasie między Rzeczpospolitą Obojga Narodów i Księstwem Moskiewskim – spadkobiercą autokratycznych rządów Złotej Ordy. Skrajnie dyktatorskie tradycje mongolskie

w Księstwie Moskiewskim z jednej strony i polifonia kultur Rzeczpospolitej – z drugiej. To historia. **Dziś Polska jest w awangardzie cywilizacji dostrzegając wagę Ukrainy i znaczenie jej niepodległości dla wolności świata.**

My gramy muzykę ukraińską – dowód ważności Ukrainy.

Tu cały szereg podziękowań. Wielkie podziękowanie **Bankowi Gospodarstwa Krajowego i Fundacji Most the Most** – to Partnerzy Główni Festiwalu. Osobiste podziękowanie Panu Tomaszowi Robaczyńskiemu, członkowi Zarządu Banku Gospodarstwa Krajowego za dostrzeżenie i wsparcie naszych usiłowań w przybliżeniu muzyki ukraińskiej polskiemu społeczeństwu. Podziękowanie ogromne Miastu Stołecznemu Warszawa za trzyletnią dotację – to ona dała nam możliwość przeformowania „Dni” w imprezę coroczną. Podziękowanie Ministerstwu Kultury i Dziedzictwa Narodowego i Narodowemu Instytutowi Muzyki i Tańca za tegoroczną dotację. Wielkie dzięki naszym stałym dobroczyńcom – Stowarzyszeniu Autorów ZAiKS, Spółce MagoVOX i Związkowi Artystów Wykonawców STOART – stałość wsparcia utwierdza nas w słuszności naszej akcji. Dziękujemy naszym partnerom i patronom medialnym.

Zapraszam na 8. DNI MUZYKI UKRAIŃSKIEJ W WARSZAWIE.

Roman Rewakowicz
Dyrektor Artystyczny

for. Robert Michalik

1 Recital fortepianowy

Dmytro Choni – fortepian

Program:

Walentyn Sylwestrow (ur. 1937)

Bagatele na fortepian solo:

3 *Bagatele op. 1* (2005)

Allegretto

Moderato

Moderato

3 *Bagatele op. 4* (2006)

Moderato

Animato

Andantino

4 *Utwory op. 2* (2006)

Kołysanka

Pastorale

Bagatela

Postludium

Postludium op. 5 (2005)

5 *Utworów op. 306* (2021)

Pastorale

Serenada

Pastorale

3 *Walce z Postludium op. 3* (2005–2006)

Allegretto

Moderato

Vivace

Postludium. Moderato

Walc

Pastorale

4 *Utwory op. 302* (2020)

Moderato

Walc chwili

Serenada

Walc chwili

Program inauguracyjnego koncertu 8. Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie wypełni muzyka fortepianowa Walentyna Sylwestrowa – jednego z nestorów ukraińskiej szkoły kompozytorskiej i niewątpliwie najbardziej powszechnie rozpoznawanego na świecie ukraińskiego twórcy muzycznego. Jego kompozycje reprezentują nurt polistylistyczny czy też – ujmując szerzej – postmodernistyczny. Sam Sylwestrow chętniej używa jednak określenia „meta-muzyka”, twierdząc: „Nie piszę nowej muzyki. Moja muzyka jest odpowiedzią i echem tego, co już istnieje”. Dość tradycyjny język muzyczny z pierwszoplanową rolą melodii i neotonalnymi współbrzmieniami, powrót do klasycznego rozumienia idei piękna w sztuce i związanego z nim przeżycia estetycznego słuchacza, a przede wszystkim nieustająca gra z odbiorcą za pomocą najrozmaitszych nawiązań czy aluzji do muzyki epok minionych – to główne cechy utworów Sylwestrowa, szczególnie tych powstałych w ostatnich dekadach.

Centralne miejsce zajmują wśród nich kompozycje na fortepian solo, a w szczególności liczne miniatury o ulotnym, improwizacyjno-medytacyjnym charakterze. Tak mówił o nich sam kompozytor: „Istnieją utwory, które można grać (lub słuchać) w domu, nawet jeśli wymagają subtelności w użyciu pedału i wyrafinowanych barw. To jakby zwierzęta domowe, takie jak koty, podczas gdy dzieła oparte na ideach filozoficznych można porównać do tygrysów, które wprawdzie są również kotami, ale nie nadają się do trzymania ich w domu”.

Bagatela jako gatunek znana jest w muzyce od ponad trzech wieków, jako pierwszy użył tej nazwy François Couperin u schyłku baroku. Oznacza ona utwór o lekkim, ulotnym charakterze; niewątpliwie najsłynniejszą bagatelą jest *Dla Elizy* Ludwiga van Beethovena. Sylwestrow tak mówił o swych kompozycjach tego gatunku: „Bagatele są o tyle cenne, że nie ma w nich żadnego ideologicznego багаżu, a akt twórczy następuje w jednej chwili”.

W programie koncertu znalazło się pierwszych pięć opusów bagatel fortepianowych Sylwestrowa, powstałych w latach 2005–2006, a kilka lat później wydanych drukiem oraz na płycie CD. Towarzyszą im dwa nowe cykle, zestawione w latach 2020–2021, w przeważającej części składające się z utworów powstałych w poprzedniej dekadzie.

Paweł Markuszewski

Niedziela, 4 września 2022 r., godz. 19.00

Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego

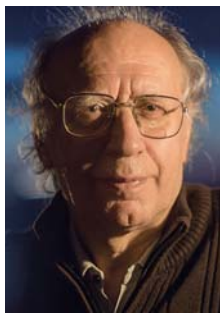

foto: Ołeh Pawluchebkow

Walentyn Sylwestrow (ur. 1937) ukończył w 1955 roku kijowski Instytut Inżynierii Budowlanej, zaś w latach 1958–1964 studiował w kijowskim Konserwatorium Muzycznym kompozycję u Borysa Latożyńskiego, harmonię i kontrapunkt u Łewka Rewuckiego.

Był centralną postacią kijowskiej awangardy muzycznej w latach sześćdziesiątych. Debiutował w 1961 roku na „plenium” młodych kompozytorów ukraińskich, gdzie jego pierwsze ważniejsze dzieło, *Kwintet fortepianowy*, wzbudziło swego rodzaju sensację. W pierwszym okresie swojej twórczości przejął od Schönberga i Weberna technikę dwunastotonową. Utwory pisane tą techniką były podczas swoich prawykonań powodem zagorzałych sporów, przez co Sylwestrow, podobnie jak i inni kompozytorzy kijowskiej awangardy, pozostawał długi czas na cenzurowanym. W tym czasie był wyrzucony ze Związku Kompozytorów.

W 1966 roku otrzymał zamówienie od Fundacji Muzycznej Kusewickiego; powstał utwór *Eschatofonia* (1966), który w 1968 roku został prawykonany w Darmstadt pod dyrekcją Bruno Maderny. Kulminację pierwszego okresu twórczości stanowi trzyczęściowy utwór *Drama* (1972), którego pierwsza część jest sonatą skrzypcową, druga sonatą wiolonczelową, a trzecia – triem. Dzieło to jest uważane za najważniejszy utwór pierwszego okresu twórczości kompozytora.

Później nastąpił radykalny zwrot w kierunku diatoniki, a Sylwestrow, nawiązując do gatunków i norm stylistycznych XVII–XIX stulecia, odnalazł bardzo osobistą formę wypowiedzi, na swój sposób zbliżając się do minimalizmu. Rok 1973 przyniósł całą serię dzieł napisanych w „starym stylu”. Styl ten osiągnął dojrzałość w *I Kwartecie smyczkowym* (1974).

Następnie powstały *Symfonia Nr 4* na instrumenty dęte blaszane i smyczki (1976), *Serenada na smyczki* (1978), *Symfonia Nr 5* (1980–1982), *Widmung*, koncert na skrzypce i orkiestrę (1991–1992), *Metamuzyka* na fortepian i orkiestrę (1992), *Elegia* do poezji T. Szewczenki na chór mieszany *a cappella* (1996) i inne. *Metamuzyka* była prawykonana w Berlinie z udziałem Aleksieja Lubimowa i Berlińskiej Orkiestry Radiowej pod dyrekcją Arturo Tamayo.

Sylwestrow ma w swym dorobku m.in. 9 symfonii, utwory na chór, zespoły kameralne, utwory na fortepian, pieśni, a także *Requiem dla Larysy*, poświęcone pamięci żony kompozytora.

W kwietniu 2022 roku Chór Filharmonii Narodowej dokonał prawykonania najnowszego dzieła kompozytora, *Psalmu na wielki chór mieszany a cappella – 8 wariacji na temat ukraińskiej pieśni ludowej „Oj, z za hory kam’janoji”*, skomponowanego na zamówienie Instytutu Adama Mickiewicza.

foto: Anna Logajczenko

Dmytro Choni

„Jego sztuka frazowania, liryzm, niuansy i doskonała kontrola dynamiki, precyzja i, jeśli to konieczne, niesamowita wirtuozeria są niezwykle. Jego gra zawsze emanuje aurą najwyższego artystycznego celu i największej wrażliwości” („Pizzicato”).

Jako laureat wielu prestiżowych konkursów Dmytro Choni zdobył już sławę na arenie międzynarodowej. Jest laureatem I nagrody i Złotego Medalu Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego Paloma O’Shea w Santander (Hiszpania, 2018), a także laureatem międzynarodowych konkursów pianistycznych i nagród: konkursu w Leeds (Wielka Brytania, 2021), Bösendorfer USASU (USA, 2019), Vendome Prize (Szwajcaria, 2019), konkursu w Los Angeles (USA, 2018), ZF-Musikpreis (Niemcy, 2018), konkursów im. Ferruccio Busoniego (Włochy, 2017), Władimira Horowitza (Ukraina, 2017) oraz konkursu w San Marino (2016). Otrzymał prestiżową nagrodę „Prix du Piano Bern” (Szwajcaria, 2019) oraz nagrodę im. Artura Benedettiego Michelangelo (Włochy, 2017).

2 Koncert kameralny

CHAIN ENSEMBLE

Andrzej Bauer – dyrygent

Program:

Leonid Hrabowski (ur. 1935) – *Concerto misterioso* (1977 / polskie prawykonanie) dla 9 wykonawców

Oleh Bezborodko (ur. 1973) – *Ars naturalis* (2008 / polskie prawykonanie) dla 5 wykonawców

Juri Łaniuk (ur. 1957) – *Musique pour Recherche* (1996 / polskie prawykonanie) dla 9 wykonawców

Oleksandr Szczetyński (ur. 1960) – *Looking-Glass Music* (1992 / polskie prawykonanie) dla 12 wykonawców

Wtorek, 6 września 2022 r., godz. 19.00

Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego

Zespół Chain Ensemble pod dyрекcją Andrzeja Bauera zaprezentuje cztery kameralne utwory ukraińskich kompozytorów należących do różnych pokoleń. Łączy te dzieła wykorzystanie awangardowych technik kompozytorskich oraz wyjątkowa wrażliwość brzmieniowa twórców, manifestująca się poprzez niezwykłą różnorodność barw poszczególnych instrumentów i ich zestawień.

Concerto misterioso (1977) dla 9 wykonawców Leonida Hrabowskiego (ur. 1935) poświęcone jest pamięci Kateryny Biłokur, wybitnej ukraińskiej malarki ludowej, której dziełami zachwycił się m.in. Pablo Picasso. To jedno ze sztandarowych dzieł kompozytora, należącego do czołowych postaci ukraińskiej muzycznej awangardy. Hrabowski wykorzystał podczas komponowania modele matematyczne, jednak uwagę słuchacza przykuwają przede wszystkim nietypowe zestawienia instrumentów (w partyturze pojawia się m.in. klawesyn i stosunkowo rzadko wykorzystywany instrument perkusyjny – krotale, czyli talerzyki pompejańskie) oraz wynikające z niego bogactwo muzycznych barw. Witold Lutosławski po wysłuchaniu utworu miał powiedzieć, że to „naprawdę niepowtarzalna muzyka”.

Ars naturalis (2008) dla 5 wykonawców Oleha Bezborodki (ur. 1973) powstał na zamówienie Instytutu Goethego i Fundacji Siemens dla austriackiego zespołu Ensemble musikFabrik. Kompozytor przybliży proces twórczy następująco: „*Ars Naturalis* to próba badań kompozytorskich nad korelacją i współlistnieniem dwóch ważnych dla twórczości muzycznej (jak i każdej innej) kategorii - naturalności i sztuczności. Konstrukcja utworu opiera się na dwóch naturalnych zjawiskach – szeregu alikwotów i zasadzie złotego podziału. Technika serialna (gdzie seria jest odbiciem złotej proporcji) służy organizacji alikwotów 12 tonów skali chromatycznej. Każdy szereg zawiera 32 alikwoty pulsujące z prędkością wprost proporcjonalną do ich pozycji w serii. Każdy szereg tworzy jedną z 12 sekcji utworu, opartych na jednym z tonów skali chromatycznej. Każda z 12 sekcji ma swoje własne tempo, dzięki czemu chromatyczna skala tonów podstawowych odpowiada chromatycznej skali temp (od M.M. 40 dla C do M.M. 144 dla H). Ułożona zgodnie z zasadą złotego podziału sekwencja temp/tonów podstawowych daje 12-elementową serię: 1 - 4 - 6 - 10 - 3 - 9 - 8 - 11 - 12 - 5 - 7 - 2. Używając tej serii, otrzymujemy rytmiczny wzór każdego powtarzającego się alikwotu, a następnie sekwencję samych alikwotów. W rezultacie możliwe staje się uzyskanie continuum dźwiękowego z jednością wysokości, rytmu i tempa. Jednak ścisła determinacja tych parametrów zostaje tu przeciwstawiona intuicyjności rozwiązań brzmieniowych”.

Musique pour Recherche (1996) dla 9 wykonawców Jurija Łaniuka (ur. 1957) powstała dla freiburskiego Ensemble Recherche. Tak pisał o utworze Andrzej Chłopecki: „[Łaniuk] uruchamia swą wyobraźnię [...], tworząc z narracji swej muzyki rubatowy kalejdoskop kapryśnych figur i rysunków, w których ważniejsza jest płynność glissanda i poświęta fłażoletów niż zdefiniowany kontur melodyczny, harmoniczny i rytmiczny. Tak toczą się dwa pierwsze segmenty utworu. Trzeci otwiera zupełnie inną perspektywę [...]. Nostalgiczna poświęta po gubionym pięknie muzyki żyjącej melodią i harmonią – tej z gruntu romantycznej, dur-mollowej, przywołanej na surkonwencjonalny sposób jak poblakła fotografia, oglądana z melancholią”.

I wreszcie *Looking-Glass Music* (1992) dla 12 wykonawców Oleksandra Szczetyńskiego (ur. 1960). Kompozytor zamieścił w partyturze takie wyjaśnienia: „Jak przystało na świat za lustrem, logika tej muzyki jest nieco dziwna, a «zdarzenia» rozgrywają się jak we śnie. Jednak strukturalnie utwór napisany jest dość konsekwentnie. Ścisła dodekafoniczna organizacja wysokości dźwięku jest rozszerzona o ćwierćtonowe odchylenia od podstawowych 12 tonów, podobne do zmian chromatycznych w muzyce tonalnej. Seria wywodzi się z szeregu alikwotów, który długo «ukrywa się» w strukturze i pojawia się w podstawowej postaci dopiero w ostatnich taktach. Nieregularna rytmika przypomina zapisane *rubato*, inne w każdym głosie. Prowadzi to do elastycznej «polifonii» równoczesnych odchylenia od wspólnego tempa. W przeciwieństwie do tej «polifonii», poszczególne głosy łączą się wielokrotnie w rytmicznych unisonach [...]. Wszystkie odcinki dzieła są ze sobą połączone według zasady złotego podziału, a kluczowe momenty, w których ta zasada występuje, zaznaczono wejściami dzwonek. Różne barwy łączą się często ze sobą zgodnie z zasadą *Klangfarbenmelodie*. Wszystkie partie napisane są w stylu koncertującym i zawierają wiele małych kadencji, które naprzemiennie wysuwają na pierwszy plan różne instrumenty”.

Paweł Markuszewski

Leonid Hrabowski (ur. 1935, Kijów) – jeden z czołowych przedstawicieli ukraińskiego modernizmu muzycznego. Studiował w Kijowskim Konserwatorium Muzycznym u Lewka Rewuckiego i Borysa Latoszyńskiego. W twórczym rozwoju kompozytora znaczący był jego kontakt z Witoldem Lutosławskim, a także współpraca z amerykańskim kompozytorem i dyrygentem Virko Baleyem. Jest autorem *Czterech pieśni ukraińskich* na chór mieszany i orkiestrę symfoniczną (1959), czterech *Homeomorfii* (I, II, III na fortepian, 1968–69, IV na wielką orkiestrę symfoniczną, 1970), melodramatu *La Mer* na narratora, chór mieszany i wielką orkiestrę symfoniczną do tekstów Saint-Johna Perse’a (1964–1970), *Symfonii-Legendy „Wieczór na Iwana Kupala”* (1976), poematu symfonicznego *Worzel* pamięci Borysa Latoszyńskiego (1992, zamówienie Festiwalu „Warszawska Jesień”) i wielu innych utworów. Korzystając z szerokiego wachlarza nowoczesnych technik kompozytorskich, wypracowanych w XX wieku, stworzył i od końca lat 60. stosował, stale go doskonaląc, własny system i metodę kompozycji algorytmicznej. Po wielu latach pracy, zakończonej komputeryzacją tej metody, Hrabowski powrócił do aktywnego komponowania. W 2016 roku napisał *12 Inwencji na dwa głosy* na klawesyn, w 2017 *Tetragon* – symfonię-kaprys na kwartet gitar i orkiestrę kameralną, w 2018 – *ARRY* na orkiestrę smyczkową, w 2019 – *EQVIN* na skrzypce i fortepian, a w 2020 roku *STRO(r)GAN* na organy. Aktualnie Hrabowski komponuje operę *Martwe dusze*, będącą częścią jego wielkiej pentalogii operowej według Gogola. Kompozytor w latach 1981–1990 mieszkał i pracował w Moskwie, starając się w ten sposób uniknąć represji, które w tym czasie osiągały inteligencję w Ukrainie. Od roku 1990 mieszka i tworzy w Nowym Jorku.

Oleh Bezborodko (ur. 1973, Kijów) – ukraiński pianista i kompozytor. Jego utwory były wykonywane na całym świecie: od Stanów Zjednoczonych po Chiny. Studiował w Ukrainie i Szwajcarii, następnie uzyskał stopień doktora w Ukraińskiej Narodowej Akademii Muzycznej w Kijowie, gdzie obecnie jest profesorem fortepianu. Jego muzykę wykonywali m.in.: zespół „musikFabrik”, pianiści Stephen Gutman, Roglit Ishay, Timothy Hoft, skrzypkowie Dima Tkaczenko, Orest Smowż i Loussine Azizian, mandolinistka

Olena Olenczyk. Zarówno jako pianista, jak i kompozytor współpracował niemal ze wszystkimi orkiestrami ukraińskimi i takimi dyrygentami, jak: Hobart Earle, Roman Kofman, Kirił Karabyc, Bogodar Kotorowycz, Wołodymyr Sirenko. Laureat krajowych i międzynarodowych konkursów pianistycznych oraz stypendiów i ukraińskich nagród muzycznych – im. L. Rewuckiego i M. Łysenki. Jest ceniony jako wykonawca muzyki współczesnej oraz kameralista. Wykonywał i prawykonał utwory fortepianowe i kameralne niemal wszystkich wiodących ukraińskich kompozytorów współczesnych (Almashi, Bibik, Hodziacki, Iszczenko, Karabyc, Poliowa, Sylwestrow, Stankowycz, Szczetyński i wielu innych). W 2020 roku Naxos Records wydało premirowe nagranie *Concertina* Valentina Silvestrova w wykonaniu Oleha Bezborodki z Litewską Orkiestrą Narodową pod dyrekcją Christopha Lyndona-Gee. W sezonie 2019–2020 pełnił funkcję kompozytora-rezydenta w Narodowej Orkiestrze Filharmonii w Odessie. Jest autorem dzieł symfonicznych, kameralnych, chóralnych.

Jurij Łaniuk (ur. 1957, Lwów) – kompozytor i wiolonczelista. W latach 1975–1980 studiował wiolonczelę i kompozycję we Lwowskim Konserwatorium. Studia podyplomowe kontynuował w Kijowie (1980–82). Ważnym doświadczeniem kompozytorskim były spotkania z polskim kompozytorem Andrzejem Nikodemowiczem, mieszkającym we Lwowie do roku 1980. W 1979 roku zdobył I nagrodę jako wiolonczelista na Konkursie im. Łysenki w Kijowie. Jest również laureatem nagrody im. L. Rewuckiego w dziedzinie kompozycji (1989), nagrody im. B. Latoszyńskiego (2001), a także najważniejszej ukraińskiej państwowej nagrody w dziedzinie kultury – im. T. Szewczenki (2005). Jego utwory wykonywane były na koncertach i festiwalach w Kanadzie, USA, Niemczech, Belgii, Austrii, Rosji. W Polsce utwory Łaniuka prezentowane były m.in. na Warszawskich Spotkaniach Muzycznych i Dniach Muzyki Kompozytorów Krakowskich. W wymienionych krajach kompozytor występował również jako wiolonczelista, m.in. w Glenn Gould Studio i St. Laurence Hall w Toronto. W lutym 1999 roku Edmonton Symphony Orchestra pod dyrekcją Grzegorza Nowaka prawykonała jego *Palimpsesty* (1991–1998). Jurij Łaniuk jest profesorem wiolonczeli i kompozycji w Lwowskiej Akademii Muzycznej. Jest również współorganizatorem Międzynarodowego Festiwalu Muzyki Współczesnej „Kontrasty”, który odbywa się we Lwowie od 1995 roku. Był członkiem jury licznych kompozy-

torów wykonawczych i kompozytorskich, m.in. konkursów wiolonczelowych im. M. Łysenki w Kijowie i im. W. Lutosławskiego w Warszawie. Warszawskie wydawnictwo muzyczne CD Accord wydało płytę monograficzną z jego utworami. W 2014 roku otrzymał odznakę „Zasłużony dla kultury polskiej” od Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Wśród ważniejszych utworów kompozytora należy wymienić *Pieśń równonocy* (1991) na baryton, sopran i zespół kameralny, *Skargę ciernia* (1991) na sopran i orkiestrę kameralną, *Myśliwy Grakhus* (1993) na baryton i orkiestrę kameralną, *Musique pour Recherche* (1996) na zespół kameralny, *Annunciation* na chór i orkiestrę smyczkową (2003), *Pieśni do słów Paula Celana* na mezzosopran i orkiestrę smyczkową (2004).

Oleksandr Szczetyński (ur. 1960, Charków) jest absolwentem klasy W. Borisowa w charkowskim Instytucie Sztuki. Brał udział w Letnich Kursach dla młodych kompozytorów w Kazimierzu Dolnym w latach 1990 i 1991, gdzie słuchał wykładów L. Andriessena, W. Lutosławskiego, K. Pendereckiego, B. Schaeffera, M. Lindberga. Ma również za sobą Kursy Muzyki Komputerowej w Akademii Muzycznej w Krakowie, kursy mistrzowskie w Larchenborgu (Dania) m.in. u E. Denisowa. Otrzymał nagrody na siedmiu międzynarodowych konkursach kompozytorskich w Austrii, Francji, Luksemburgu, Polsce, Rosji i Szwajcarii. Lista jego dzieł obejmuje kompozycje w różnych formach i składach wykonawczych, od solowej muzyki instrumentalnej i kameralnej po utwory orkiestrowe i chóralne, a także opery. W ostatniej dekadzie napisał fantazję operową *Przerwany list* według Tarasa Szewczenki (wystawiona w Wiedniu w 2015), *Koncert fortepianowy* (premiera w Moguncji w 2015), cykle chóralne *Six Poems by Pavlo Tychyna* (premiera w Harlemie w Holandii w 2016) i *Pastorals for Angels* (2021), opera apokryficzna *Juda i Magdalena* (2017), *Koncert akordeonowy „Ascension”* (2018), *Sonata na organy* (2021). W 2018 roku wydał książkę o ukraińskim kompozytorze awangardowym Leonidzie Hrabowskim (ur. 1935), zawierającą rozmowy z kompozytorem, artykuły analityczne, listy i inne materiały. Od 2018 r. jest wykładowcą Katedry Kompozycji i Instrumentacji w Charkowskim Narodowym Uniwersytecie Sztuki im. I.P. Kotlarewskiego.

Chain Ensemble

– orkiestra kameralna utworzona pod patronatem Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego, koncentrująca się na graniu nowej muzyki na najwyższym światowym poziomie – jest projektem o ogromnym potencjale artystycznym i edukacyjnym. Tworzy ją grupa pełnych energii, kreatywnych muzyków o dużym doświadczeniu, skupionych na pragnieniu tworzenia znaczących muzycznych wydarzeń artystycznych w kraju. Filarem pracy zespołu są działania edukacyjne, realizowane poprzez włączanie do wspólnego muzykowania najzdolniejszej młodzieży i organizację warsztatów muzycznych.

Chain Ensemble pracuje również nad stworzeniem nowej formuły koncertu, w której ramach bliższy będzie kontakt wykonawców i publiczności. Zespół adresuje swoje produkcje przede wszystkim do młodej generacji odbiorców, chcąc otworzyć ją na obiór najnowszej muzyki artystycznej. Ideą towarzyszącą powstaniu Chain Ensemble jest przywrócenie zainteresowania słuchaczy muzyką artystyczną tworzoną w obecnym czasie. Słowa „przywrócenie” używamy w sposób świadomy, gdyż zainteresowanie to z wielu powodów zanikło w przeciągu XX wieku, a programy koncertowe zdominowała muzyka poprzednich epok. Obserwujemy zjawisko utożsamiania muzyki „klasycznej” z muzyką wieków minionych oraz poszukiwania skojarzeń dla hasła „muzyka współczesna” w muzyce rozrywkowej czy wywodzącej się z nurtu amatorskiego. Zjawisko to powodowane jest między innymi brakiem należytego akcentowania wartości i znaczenia muzyki dla rozwoju człowieka na wszystkich szczeblach edukacji.

Wychodząc naprzeciw młodym słuchaczom, wykonawcom oraz twórcom, wypełniamy powstającą lukę poprzez zespół, który jest adwokatem nowej muzyki w Polsce i jej ambasadorem za granicą oraz poprzez swoją wielotorową działalność edukacyjną i koncertową przywraca muzykę naszego czasu szerszemu gronu odbiorców.

Chain Ensemble od pięciu lat regularnie występuje w Nowym Teatrze w ramach Sceny Muzyki Nowej oraz podczas kolejnych edycji Festiwalu Witolda Lutosławskiego „Łańcuch”. Założycielem i opiekunem artystycznym Chain Ensemble jest Andrzej Bauer.

foto: Karolina Sałajczyk

Chain Ensemble:

Ewa Liebchen – flet
 Jakub Jackowski – obój
 Julian Paprocki – klarnet
 Szymon Michalik – fagot
 Paweł Gusnar – saksofon
 Bartłomiej Kacperski – trąbka
 Jakub Gumiński – puzon
 Miłosz Pękala – perkusja
 Aleksandra Płaczek – fortepian / klawesyn / celesta
 Alina Łapińska – harfa
 Katarzyna Denkiewicz-Stawujak – skrzypce
 Paweł Czarny – altówka
 Bartosz Koziak – wiolonczela
 Tomasz Januchta – kontrabas

for.knowwz.com

Andrzej Bauer

– zdobywca pierwszej nagrody na Międzynarodowym Konkursie ARD w Monachium, laureat Międzynarodowego Konkursu „Praska Wiosna” oraz nagrody Parlamentu Europy i Rady Europejskiej. Ukończył studia pod kierunkiem Kazimierza Michalika, a uzupełniał je, pracując m.in. z André Navarra, Milošem Sádlo oraz Daniłem Szafranem podczas licznych kursów mistrzowskich. Odbył dwuletnie

studia w Londynie, w klasie Williama Pleetha jako stypendysta Witolda Lutosławskiego.

Andrzej Bauer nagrywał dla wielu polskich i zagranicznych rozgłośni radiowych i stacji telewizyjnych. Brał udział w międzynarodowych festiwalach, występując w większości krajów Europy, a także w Stanach Zjednoczonych i Japonii. Płyta artysty zawierająca m.in. utwory Schuberta, Brahmsa i Schumanna (Koch/Schwann) została wyróżniona kwartalną Nagrodą Niemieckiej Krytyki Płytkowej. W kolejnych nagraniach CD wiolonczelista utrwalił kompozycje Szostakowicza, Prokofiewa, Strawińskiego, Messiaena, Panufnika, a także *Koncert wiolonczelowy* Lutosławskiego. W 2000 r. ukazał się – pierwszy w historii polskiej dyskografii – dwupłytkowy album z kompletem suit wiolonczelowych Bacha, zarejestrowanych przez wiolonczelistę dla firmy CD Accord, za który artysta otrzymał nagrodę „Fryderyk” (2000).

Andrzej Bauer wykonuje obszerny repertuar zawierający wiele dzieł muzyki nowej i najnowszej, w tym utwory specjalnie dla niego skomponowane. W roku 2002, podczas 44. Międzynarodowego Festiwalu „Warszawska Jesień” wystąpił z recitalem prawykonania utworów na wiolonczelę solo i media elektroniczne powstałych z jego inspiracji. Zapoczątkowany wówczas projekt *Cellotronicum* jest przez artystę kontynuowany, owocuje nagraniami i kolejnymi prawykonaniami, które prezentowane są w ważnych centrach muzyki współczesnej w Europie.

Jest założycielem Warszawskiej Grupy Cellonet. Wykłada w Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina oraz w Akademii Muzycznej w Bydgoszczy. Coraz więcej czasu poświęca komponowaniu i improwizowaniu muzyki.

WITOLD LUTOSŁAWSKI | 01-523 WARSZAWA, ŚMIALA 39, TEL. 3923 90

Dnia 22.1.1992

Kochany Panie Leonidzie,

Sprawił mi Pan prawdziwą radość listem, który dostarczył mi tu Instytut Ukraiński. Ta radość jest wielostronna, bo cieszę się z Pana muzyki, której najserdeczniej gratuluje, ale również z faktu, że jest Pan nareszcie "na wolności" i może swobodnie rozjeżdżać po świecie. A także cieszę się przecież z samego nawiązanego kontaktu z Panem. Mam nadzieję, że zdarzy się jakaś okazja w nie za dalekiej przyszłości, że uda mi się z Panem zobaczyć. Akurat w tym roku do Ameryki się nie wybieram, ale w przyszłym już w ostatnim tygodniu stycznia i w pierwszym lutego będę w Ameryce, choć na zachodnim wybrzeżu /koncerty w Los Angeles i San Francisco/. A może Pan przyjedzie do Europy? W Bostonie miałem koncerty publiczne, nie nagrania, a więc to, co Pan słyszał, to było nagranie z koncertu. Czy będę kiedy w Nowym Jorku? Nie wiem, pewnie nie, bo miałem tam już jeden koncert z orkiestrą filharmoniczną, ale był to pierwszy od 16 lat koncert utworów jednego żyjącego kompozytora, więc jeśli ta częstotliwość ma się utrzymywać, to nie mam szans.

Z prawdziwą przyjemnością wysłuchałem nagrań Pańskich utworów, za które bardzo serdecznie dziękuję. Najbardziej podobało mi się Concerto Misterioso. Ileż tam świetnych pomysłów a przy tym jakież to oryginalne. Tak o to teraz trudno. Mam nadzieję, że znów dostanę kiedyś od Pana nagranie czegoś nowego.

Będę się starał skopiować i posłać Panu nagrania z płyt EMI. Samych płyt już posłać niemożę, bo mam tylko jeden komplet, a teraz już w sprzedaży tego niema. Są natomiast dobre nowe kompakty: III Symfonia z Berlińskimi filharmonikami pod moją dyrekcją /Philips/, Koncert wiolonczelowy i Koncert podwójny na obój i harfę /Philips/, a także 2 utwory na skrzypce z orkiestrą z cudowną solistką, Anne-Sophie Mutter /Deutsche Gramophon Gesellschaft/. Te płyty powinny być wszędzie w sprzedaży. W Europie są.

Słemy Panu oboje najserdeczniejsze pozdrowienia i mam nadzieję – do zobaczenia!

Witold Lutosławski

List Witolda Lutosławskiego do Leonida Hrabowskiego

Koncert oratoryjny

Bartosz Koziak – wiolonczela

Tamara Kalinkina – sopran

Natalka Polovynka – mezzosopran

Hubert Zapiór – baryton

Chór i Orkiestra Filharmonii Narodowej w Warszawie

Roman Rewakowicz – dyrygent

Program:

Oleksandr Szymko (ur. 1977) – *Uwertura „Triumf”* (2021 / polskie prawykonanie) na orkiestrę symfoniczną

Zoltan Almaszi (ur. 1975) – *Oddziaływania* (2013/2020 / polskie prawykonanie) na wiolonczelę i orkiestrę symfoniczną

Bohdana Frolak (ur. 1968) – *Duszo sprawiedliwa* (2014 / polskie prawykonanie) na solistów, chór i orkiestrę symfoniczną do wierszy Tarasa Szewczenki

Czwartek, 8 września 2022 r., godz. 19.00

Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej w Warszawie

Uwertura „Triumf” („Pidnesennia”, 2021), jedno z najnowszych dzieł Ołeksandra Szymki (ur. 1977), otrzymała trzecią nagrodę na Ogólnoukraińskim Konkursie Kompozytorskim „Ukraińska uwertura koncertowa” z okazji 30-lecia Niepodległości Ukrainy. Utwór o monumentalnym, uroczystym charakterze, przeznaczony na potężną obsadę orkiestry, można odczytywać jako symbol ukraińskiej drogi do wolności: długiej i niełatwej, pełnej przeciwności, ale konsekwentnie wiodącej do finałowego triumfu.

Oddziaływania (Wzajemodiji, 2013/2020) na wiolonczelę i orkiestrę symfoniczną lwowskiego twórcy Zoltana Almaszego (ur. 1975) nawiązują do trzyczęściowej formy koncertu instrumentalnego, jednak miejsce tradycyjnego współzawodniczenia partii solowej z orkiestrą zajmują tu tytułowe wzajemne oddziaływania, które rozumieć można bardzo szeroko. Tytuł części pierwszej, *Tecze woda w syne more (Płyń woda do błękitnego morza)*, to cytat z poezji ukraińskiego wieszczki, Tarasa Szewczenki. Część druga, zatytułowana *Samotność*, przeznaczona jest na wiolonczelę solo, bez towarzyszenia orkiestry. Finałowa *Canzona* oparta jest na węgierskiej pieśni ludowej *Na świecie jest pewna piękność*. Całość utrzymana jest w rapsodycznym, improwizacyjnym charakterze, a kolejne części wykonywane są *attacca*, bez przerw.

Do poezji Tarasa Szewczenki sięgnęła też Bohdana Frolak (ur. 1968) w symfonii-requiem *Duszo sprawiedliwa (Prawednaja dusze, 2014)* na solistów, chór i orkiestrę symfoniczną. Utwór powstawał w czasie dramatycznych wydarzeń na kijowskim Majdanie Niepodległości. Kompozytorka tak opowiadała o pracy nad dziełem:

„Znowu walka o wolność, o Ukrainę. Wygląda na to, że Szewczenko przemawia do nas z nieba... Dzieło powstało jakby beze mnie. Wszystko, od doboru tekstów do ostatniej nuty, działo się tak, jakby ktoś mną kierował. Są chwile, kiedy nie rozumiesz, skąd wzięła się dokładnie taka decyzja lub dokładnie taka wizja muzyczna. I choć utwór wymagał naprawdę dużej pracy, to mam wrażenie, że było tak, jakby Ktoś kierował moją ręką. [...] Kiedy zobaczyłam słowa: «Duszo sprawiedliwa, usłysz moją mowę / Prosta, ale szczerą. Nie czyń mnie jedynie / Sierotą na ziemi, jak ongi dąbrowę, / Sfruń do mnie i pociesz choćby jednym słowem, / I zaśpiewaj ty mi pieśń o Ukrainie.» (*Ku wiecznej pamięci Kotlarewskiego* [przeł. Adam Pomorski]),

zrozumiałam, że cała twórczość Szewczenki to Pieśń o Ukrainie, i mój utwór też stanie się Pieśnią o Ukrainie, tak jak u Szewczenki. [...] Kiedy pisałam *Duszo sprawiedliwa*, zrozumiałam, że piszę requiem, zarówno w istocie, jak i w duchu tej muzyki. Nie używałam tekstów kanonicznych. Zastąpił ich Szewczenko. Poezja nie odkrywa się od razu, tak jak i teksty biblijne. Trzeba dużo myśleć, uciekać się do wyjaśnień, ale kiedy je czytasz, masz niesamowite uczucie szczególnego stanu: ciszy – muzyki – łaski – spokoju – światła. [...] Nie wiem, czy *Duszo sprawiedliwa* to moje kulminacyjne dzieło, ale wiem, że jestem szczęśliwa. Było mi dane napisać ten utwór. Jest mi bardzo drogi. Przede mną praca, twórczość, wiara. Będę czekać znowu na jakiś «sygnał» od Tarasa”.

Paweł Markuszewski

foto: archiwum Kompositora

Oleksandr Szymko (ur. 1977, Borszczów) – kompozytor, pianista, reżyser filmowy i scenarzysta. W 2002 roku ukończył Narodową Akademię Muzyczną Ukrainy im. Piotra Czajkowskiego w klasie kompozycji Jurija Iszczenki, a w roku 2005 asystenturę. Od 2003 roku jest członkiem Narodowego Związku Kompozytorów Ukrainy. Jest laureatem Nagrody im. Lwa Rewuckiego (2007), Nagrody im. Mychajła Werykiwskiego (2009), Nagrody im. Borysa Latoszyńskiego (2017). Od roku 2007 pełni funkcję kierownika muzycznego Narodowego Teatru Dramatu im. Łesi Ukrainki. W 2005 roku podczas stypendium programu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego RP „Gaude Polonia” przebywał na stażu w Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach w klasie kompozycji Aleksandra Lasonia. Tworzy niemal wszystkie gatunki muzyczne, jego utwory utrzymane są przeważnie w stylistyce post-minimalistycznej. Poza sferą muzyczną, aktywnie zajmuje się kinem. Jest autorem ośmiu scenariuszy filmów krótkometrażowych i dwóch pełnometrażowych. Jako reżyser stworzył trzy filmy krótkometrażowe według własnego scenariusza, które zdobyły liczne nagrody na międzynarodowych festiwalach filmowych.

foto: Dmytro Bondarenko

Zoltan Almaszi (ur. 1975, Lwów) – ukraiński kompozytor, wiolonczelista, laureat Nagrody im. Lwa Rewuckiego (2003), Nagrody im. Borysa Latoszyńskiego (2012). Ukończył lwowski Państwowy Wyższy Instytut Muzyczny im. Mykoły Łysenki w klasach kompozycji i wiolonczeli Jurija Łaniuka, a następnie staż asystentki w Narodowej Akademii Muzycznej Ukrainy im. Piotra Czajkowskiego w Kijowie pod kierunkiem Jewhena Stankowycza. Dwukrotnie (jako wiolonczelista i jako kompozytor) był laureatem Międzynarodowego Konkursu im. Siergieja Prokofiewa w Mariupolu. Zoltan Almaszi jako kompozytor i wykonawca bierze aktywny udział we wszystkich największych festiwalach muzyki współczesnej na Ukrainie („Kontrasty”, „Forum Muzyki Młodych”, „Kyiv Music Fest”, „Muzyczne Premiery Sezonu”, „Dwa Dni i Dwie Noce Nowej Muzyki”). Utwory kompozytora wykonywano w Szwajcarii, Francji, Węgrzech, Holandii, Białorusi, Mołdowie, Niemczech, Austrii, Stanach Zjednoczonych. Szczególne znaczenie dla kompozytora ma Polska. To właśnie ze strony polskich organizacji kulturalnych miał najwięcej zamówień.

Za najdonioślejsze wydarzenie w swej twórczej biografii kompozytor uważa wykonanie w warszawskiej Filharmonii Narodowej *Symfonii „Wyspa”* przez Narodową Orkiestrę Ukrainy w ramach festiwalu „Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie”. W 2008 roku studiował w Katowicach u Aleksandra Lasonia w ramach programu stypendialnego Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego RP „Gaude Polonia”. Almaszi jest autorem ponad 80 utworów na różne obsady.

for: Iryna Baranaka

Bohdana Frolak (ur. 1968, Widynów) – kompozytorka, autorka wielu utworów kameralnych, symfonicznych i chóralnych. W 1986 r. ukończyła średnią szkołę muzyczną we Lwowie, a w 1991 r. uzyskała dyplom na Wydziale Kompozytorskim Lwowskiego Konserwatorium Narodowego im. M. Łysenki. Staż asystencki odbyła w klasie Myrośława Skoryka. Od 1991 r. wykłada na Wydziale Kompozycji Lwowskiej Akademii Muzycznej im. M. Łysenki. W 2001 r. otrzymała stypendium Fundacji Przyjaciół Warszawskiej Jesieni i Fundacji Siemens.

W 2004 r. uczestniczyła w programie stypendialnym Ministra Kultury Rzeczypospolitej Polskiej „Gaude Polonia” pod kierunkiem Zbigniewa Bujarskiego. Jest członkiem Związku Kompozytorów Ukrainy. Jest laureatem Nagrody im. Szewczenki (najważniejszej nagrody ukraińskiej w dziedzinie kultury), a także Nagród Kompozytorskich imienia L. Rewuckiego, B. Latoszyńskiego oraz M. Łysenki. Jej kompozycje wykonywane były na międzynarodowych festiwalach w kraju i za granicą: „Kontrasty” we Lwowie, „Kyiv-Music-Fest”, Premiery Sezonu w Kijowie, Dwa Dni i Dwie Noce (festiwal nowej muzyki w Odessie), Dni Ukraińskiej Muzyki w Warszawie, Dni Ukraińskiej Muzyki w Moskwie, Dni Muzyki Kompozytorów Krakowskich oraz „Na skrzyżowaniu kultur” w Krakowie, Festiwal Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”, Starosądecki Festiwal Muzyki Dawnej w Starym Sączu, MENHIR 2005 muzical festival falera (Szwajcaria), Festiwal nowej muzyki w Berlinie i Kolonii.

Ważniejsze utwory: *Symfonia „Orbis Terrarium”* (1998), *Why should I, like a tim'rous bird, to distant mountains fly?* na zespół kameralny (2001), *W powietrzu płyną lasy* na klarnet, wiolonczelę, fortepian, chór mieszany i orkiestrę smyczkową (2002), *Vestigia* na skrzypce, altówkę i orkiestrę smyczkową (2003), *Kyrie eleison* na chór mieszany i orkiestrę smyczkową (2004), *Koncert* na klarnet i orkiestrę symfoniczną (2004-05), *Daemmerung*

na klarnet i orkiestrę smyczkową (2005), *Clarification* na wiolonczelę i orkiestrę smyczkową (2006), *Agnus Dei* na chór mieszany i orkiestrę symfoniczną (2006), *Partita-Meditation* na duet skrzypcowy (2007), *Jak modlitwa* na sopran i orkiestrę kameralną do tekstu Adama Zagajewskiego (2007), *Lamento* na trio fortepianowe (2008), *Symfonia nr 2* na orkiestrę symfoniczną (2009), *Pieśni gwiazd* na orkiestrę symfoniczną (2010) *Lux aeterna* na kwartet smyczkowy i orkiestrę smyczkową (2011), *Koncert fortepianowy* (2012), *Duszo sprawiedliwa* na solistów, chór i orkiestrę symfoniczną (2014), *Koncert skrzypcowy „Gloria in excelsis Deo”* (2018)

for: Anna Wąsik-Porębska

Bartosz Koziak

Określany jako „wizjoner” i „poeta” wiolonczeli, Bartosz Koziak zdobył sobie uznanie melomanów oraz krytyków nietuzinkowymi interpretacjami dzieł zarówno klasyków jak i kompozytorów współczesnych, oraz przemyślanymi i często śmiałymi wyborami programowymi. Występował m.in. w Konzerthaus w Berlinie, Rudolfinum w Pradze, Cité de la Musique w Paryżu, Teatro Politeama w Palermo, Sali Koncertowej

im. Chaczaturiana w Erywaniu czy Filharmonii Narodowej w Warszawie. Jako solista współpracował z takimi orkiestrami jak: Filharmonia Narodowa, NOSPR, Sinfonia Varsovia, Orchestre Philharmonique de Monte Carlo, Concerto Budapest, Armenian State Orchestra, Praska Filharmonia, Orkiestrami Radiowymi w Warszawie i Budapeszcie, Narodową Orkiestrą Ukrainy, pod dykcją Krzysztofa Pendereckiego, Jana Krenza, Antoniego Wita, Gabriela Chmury, Jacka Kaspszyka, Andrésa Kellera, Volodymira Syrenki i Sergeya Smbatayana. Jest zapraszany na znane festiwale, m.in. Warszawską Jesień, Festspiele Mecklenburg-Vorpommern, Wielkanocny Festiwal im. Ludviga van Beethovena, Yerevan Music Perspectives, Young Euro Classic w Berlinie, Musica Polonica Nova, Chopin i jego Europa w Warszawie.

Jako uznany wykonawca dzieł najnowszych, Bartosz Koziak był przez wiele lat regularnie zapraszany do udziału w projektach koncertowych Krzysztofa Pendereckiego w tym pierwszym nagraniu płytowym *Concerto grosso* pod dykcją kompozytora. Ma również w swoim dorobku prawykonania *Double Cello Concerto* Hanny Kulenty oraz *Szóstego przykazania* Elżbiety Sikory. Ponadto w dyskografii Bartosza Koziaka znajdują się między innymi nagrania

II Koncertu wiolonczelowego Grażyny Bacewicz, *Koncertu wiolonczelowego „Canti Amadei”* Krzysztofa Meyera oraz premierowe nagranie *Koncertu wiolonczelowego* Feliksa Nowowiejskiego, jak również dwie płyty z utworami na wiolonczelę i fortepian nagrana z Justyną Danczowską oraz na wiolonczelę i skrzypce z Anną Marią Staśkiewicz.

Jest zwyciężcą III Międzynarodowego Konkursu Wiolonczelowego im. Witolda Lutosławskiego w 2001 r. w Warszawie, zdobywcą II nagrody na Konkursie Isang Yuna w Tongyeong (Korea) oraz na Konkursie im. Mykoły Łysenki w Kijowie, laureatem oraz zdobywcą nagrody specjalnej na konkursie „Praska Wiosna”, zdobywcą I nagrody na XI Międzynarodowym Konkursie Współczesnej Muzyki Kameralnej w Krakowie. Otrzymał także nagrody na Konkursach im. P. Czajkowskiego w Moskwie oraz ARD w Monachium. Dzięki uprzejmości Kai Danczowskiej gra na XIX-wiecznej kopii instrumentu J. Guadagniniego, na którym koncertował wybitny polski wiolonczelista Dezyderiusz Danczowski.

Tamara Kalinkina

– sopran, solistka Opery Narodowej Ukrainy im. Tarasa Szewczenki w Kijowie, laureatka międzynarodowych konkursów, a przede wszystkim I nagrody Międzynarodowego Konkursu Młodych Śpiewaków Operowych „Riccardo Zandonai” (Włochy). Ukończyła Państwową Wyższą Szkołę Muzyczną im. R. Gliera w Kijowie i Narodową Akademię Muzyczną im. P. Czajkowskiego. W latach 2004–2010 była czołową solistką Kijowskiego Narodowego Akademickiego Teatru Operetki.

W Operze Narodowej Ukrainy wykonuje role: Violetty (*Traviata* G. Verdiego), Małgorzaty (*Faust* Ch. Gounoda), Tatiany, Jolanty (*Eugeniusz Oniegin*, *Jolanta* P. Czajkowskiego), Natalki (*Natalka Połtawka* M. Łysenka), Oksany (*Zaporozec nad Dunajem* S. Hulaka-Artemowskiego), Kucharki (*Opowieść o carze Saltanie* M. Rimskiego-Korsakowa), Lauretty (*Gianni Schicchi* G. Pucciniego) i inne. Prowadzi działalność koncertową, występowała z koncertem solowym na scenie Filharmonii Narodowej Ukrainy z towarzyszeniem Akademickiej Orkiestry Symfonicznej Filharmonii Narodowej Ukrainy oraz z programem koncertowym „Wieczór Operetki”. Występowała we Włoszech, Austrii, Rosji, Litwie, Estonii, Algierii, Zjednoczonych Emiratach Arabskich. W warszawskim Teatrze Wielkim – Operze Narodowej kreowała rolę Tatiany (*Eugeniusz Oniegin* P. Czajkowskiego, reż. M. Treliński).

Natalia Polovynka

– śpiewaczka, aktorka teatralna i filmowa, reżyserka, pedagog, założycielka i kierowniczka Lwowskiego Centrum Teatralnego „Słowo i Głos”. Studiowała muzykę w Państwowym Konserwatorium Muzycznym. M. Łysenki we Lwowie (klasa prof. M. Tarnawieckiej), aktorstwo u Jerzego Grotowskiego w Workcentre w Ponteder we Włoszech. Wykonuje dawne śpiewy sakralne, tradycyjne pieśni, romanse, muzykę klasyczną i ukraińską muzykę współczesną. Jest autorką projektów z pogranicza teatru i muzyki. Opracowała unikalną metodykę pracy teatralnej z głosem i śpiewem, prowadzi liczne warsztaty, m.in. na Uniwersytecie Yale (USA) i Uniwersytecie Walijskim (Wielka Brytania). Prowadzi projekty edukacyjne w Instytucie Grotowskiego we Wrocławiu. W latach 1988–2006 była aktorką i kierowniczką muzyczną Teatru im. Lesia Kurbasa we Lwowie. Założyła i w latach 2003–2010 kierowała Stowarzyszeniem Artystycznym „Pracownia Piosenki”, w 2010 roku założyła i prowadzi we Lwowie Centrum Teatralne „Słowo i Głos”. Laureatka Narodowej Nagrody Ukrainy im. T. Szewczenki, a także nagród na wielu międzynarodowych festiwalach teatralnych i filmowych, m.in. nagrody „Srebrny Jerzy” (Moskwa), nagrody dla najlepszej aktorki pierwszoplanowej za rolę w filmie *Bracia. Ostatnia spowiedź*. Ostatnio została nagrodzona siedmioma nagrodami na prestiżowych międzynarodowych festiwalach filmowych w USA, Kanadzie, Włoszech, Ukrainie, Polsce, Wenezueli – za główną rolę w filmie *Matka Apostołów* (2020), opartym na prawdziwej historii wojny faszystowskiej Rosji przeciw Ukrainie w 2014 roku.

Hubert Zapiór

– baryton, absolwent Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina (wydział wokalnno-aktorski) i Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza (wydział aktorski), Akademii Operowej przy Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w Warszawie oraz programu Artist Diploma in Opera Studies w The Juilliard School w Nowym Jorku w klasie Edith Wiens. Zwycięzca The Opera Index Award w The Opera Index Vocal Competition 2018, The Giulio Gari Foundation International Vocal Competition 2018, The Career Bridges 2018, pierwszego miejsca w The Gerda Lissner Foundation International Vocal Competition 2018 oraz drugiego

miejsca i 3 nagród specjalnych, w tym „Za najlepszą interpretację pieśni J.I. Paderewskiego” w The Kosciuszko Foundation Marcela Sembrich International Voice Competition 2018 w Nowym Jorku. Jest także laureatem drugiej nagrody w The Loren L. Zachary Society International Vocal Competition 2019 w Los Angeles. Już jako student brał udział w polskich prapremierach *Agrippiny* G.F. Händla (Lesbo) i *Luci mie traditrici* S. Sciarrino (Servo), a także w *Don Giovannim* (rola tytułowa) i *Weselu Figara* (Hrabia) W.A. Mozarta oraz *Turku w Italii* (Prosdocimo) G. Rossiniego w Warszawskiej Operze Kameralnej w latach 2013–2016. W poprzednich sezonach debiutował w Bayerische Staatsoper jako Marquis d'Obigny w *Traviacie* G. Verdiego, Teatrze Wielkim – Operze Narodowej jako Papageno w *Czarodziejskim flecie* W.A. Mozarta w reżyserii B. Kosky'ego i Marullo w *Rigoletto* G. Verdiego. W Ameryce debiutował w *Requiem wojennym* B. Brittena w Albany Symphony, występował w The Juilliard Opera jako Herr Fluth w *Wesołych kumoszkiach z Windsoru* O. Nicolaia w reżyserii J. Giampietro, jako Neptun w *Hipolicie i Arycji* J.Ph. Rameau w reżyserii S. Wadswortha oraz jako tytułowy *Don Giovanni* W.A. Mozarta w reżyserii E. Griffin i pod dyktando J. Colaneri. Od sezonu 2019/2020 był członkiem zespołu Staatsoper Hannover, gdzie kreował pierwszoplanowe role takie jak m.in. Figaro w *Cryuliku Sewilskim* G. Rossiniego, Hrabia Almaviva i Papageno w *Weselu Figara* W.A. Mozarta. Występował także m.in. w Operze Wrocławskiej i Den Norske Opera w Oslo. Od sezonu 2022/23 Hubert Zapiór jest członkiem zespołu Komische Oper w Berlinie.

Chór Filharmonii Narodowej

Chór Filharmonii Narodowej rozpoczął profesjonalną działalność artystyczną w 1953 roku pod kierunkiem Zbigniewa Soi. Kolejnymi kierownikami chóru byli: Roman Kuklewicz (1955–1971), Józef Bok (1971–1974), Antoni Szaliński (1974–1978), Henryk Wojnarowski (1978–2016). Od stycznia 2017 roku dyrektorem Chóru jest Bartosz Michałowski.

Zespół koncertował w najważniejszych ośrodkach muzycznych Europy, współpracując z wybitnymi orkiestrami, m.in. Berliner Philharmoniker (wrzesień 2013). Ważnymi wydarzeniami w historii Chóru był udział w spektaklach operowych w mediolańskiej La Scali, weneckim Teatro La Fenice i teatrach operowych w Pesaro, Palermo i Paryżu. Chór FN trzykrotnie brał udział w uroczystych koncertach organizowanych dla Jana Pawła II w Watykanie.

Zespołem dyrygowali wybitni polscy i zagraniczni mistrzowie batuty, m.in. Gary Bertini, Sergiu Comissiona, Henryk Czyż, Jacek Kasprzyk, Kazimierz Kord, Jan Krenz, Lorin Maazel, Jerzy Maksymiuk, Zubin Mehta, Grzegorz Nowak, Seiji Ozawa, Krzysztof Penderecki, sir Simon Rattle, Witold Rowicki, Jerzy Semkow, Giuseppe Sinopoli, Stanisław Skrowaczewski, Leopold Stokowski, Igor Strawiński, Stanisław Wisłocki, Antoni Wit i Bohdan Wodiczko. Ogromny repertuar Chóru FN obejmuje ponad 400 dzieł oratoryjnych i utworów *a cappella* różnych epok – od średniowiecza do współczesności. Szczególne miejsce w repertuarze Chóru zajmuje muzyka polska, a zwłaszcza twórczość Krzysztofa Pendereckiego. Zespół wykonuje wszystkie jego dzieła oratoryjne i *a cappella*. Wydana w 2016 roku płyta *Penderecki conducts Penderecki vol. 1* uhonorowana została najbardziej prestiżową nagrodą światowego przemysłu fonograficznego – Grammy 2017. Płyty Chóru uzyskały wcześniej sześć innych nominacji do tej nagrody (5 nominacji za dzieła Pendereckiego, 1 za Szymanowskiego). Nagrania kompletu *Mszy* Stanisława Moniuszki nagrodzone zostały Fryderykiem (2009, część I) oraz „Złotym Orfeuszem – Arturo Toscanini” francuskiej L'Academie du Disque Lyrique (2010, część II). Zespół zdobył także nagrodę Fryderyk za swoje dokonania fonograficzne w latach: 2011, 2018 i 2020.

Orkiestra Filharmonii Narodowej

Pierwszy koncert w wykonaniu Filharmonii Warszawskiej odbył się 5 listopada 1901 roku w nowo wybudowanym gmachu. Orkiestrą dyrygował współzałożyciel Filharmonii, jej pierwszy dyrektor muzyczny i dyrygent Emil Młynarski, a jako solista wystąpił Ignacy Jan Paderewski. Już przed I wojną światową i w okresie międzywojennym stała się głównym ośrodkiem życia muzycznego w Polsce oraz jedną z ważniejszych instytucji muzycznych w Europie.

W pierwszych latach po II wojnie światowej koncerty Orkiestry odbywały się w teatrach i halach sportowych. 21 lutego 1955 roku nastąpiło otwarcie nowego gmachu Filharmonii przy ul. Jasnej, wzniesionego w miejscu jej wcześniejszej siedziby zniszczonej nalotami niemieckimi. W tym dniu Filharmonia Warszawska otrzymała miano Filharmonii Narodowej. Nazwa ta podkreślała status najważniejszej instytucji muzycznej w Polsce. Pod kierownictwem Witolda Rowickiego Orkiestra odzyskała swój prestiż wiodącego zespołu symfonicznego w Polsce. W latach 1955–1958 funkcję Dyrektora Artystycznego sprawował Bohdan Wodiczko, by przekazać ją ponownie Rowickiemu. W 1977 roku stanowisko to objął Kazimierz Kord, a od stycznia 2002 do sierpnia 2013 roku funkcje Dyrektora Naczelnego i Artystycznego Filharmonii Narodowej pełnił Antoni Wit. Od sezonu 2013/2014 stanowisko Dyrektora Artystycznego – odpowiedzialnego za rozwój zespołów, kształtowanie repertuaru i dobór artystów gościnnych – piastował Jacek Kaspszyk. Z początkiem sezonu 2019/2020 funkcję tę objął Andrzej Boreyko.

Dziś Orkiestra Filharmonii Narodowej cieszy się popularnością i uznaniem na całym świecie. Odbyła niemal 150 tournées na pięciu kontynentach, występowała w najważniejszych salach koncertowych świata. Zespół uczestniczył również w wielu prestiżowych międzynarodowych festiwalach, m.in. w Wiedniu, Berlinie, Pradze, Bergen, Lucernie, Montreux, Moskwie, Brukseli, Florencji, Bordeaux i Atenach, w Nantes (La Folle Journée), Bilbao, Lizbonie i Tokio. Orkiestra Filharmonii Narodowej regularnie towarzyszy finalistom Międzynarodowego Konkursu Pianistycznego im. Fryderyka Chopina, bierze udział w Festiwalu Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”, Międzynarodowym Festiwalu „Chopin i jego Europa” czy Wielkanocnym Festiwalu Ludwiga van Beethovena. Nagrywa dla Polskiego Radia i Telewizji,

Chór i Orkiestra Filharmonii Narodowej

foto: Czesiek Mart

polskich i zagranicznych firm płytowych oraz na potrzeby filmu. Dokonania Orkiestry Filharmonii Narodowej bywały wielokrotnie nagradzane prestiżowymi nagrodami fonograficznymi. Od 2016 roku Filharmonia Narodowa cyklicznie transmituje wybrane koncerty przez internet.

Orkiestra Filharmonii Narodowej

I SKRZYPCE

Krzysztof Bąkowski
Justyna Bogusiewicz
Joanna Jakobs
Marian Kowalski
Aleksandra Kupczyk
Agnieszka Lewandowska
Jan Lewtak
Mateusz Marczyk
Marcin Mazurek
Grzegorz Osiniński
Krzysztof Ploch
Marek Powidel
Michał Szafach
Agata Krystek

II SKRZYPCE

Piotr Śnieżawski
Dariusz Dęga
Katarzyna Dul
Grzegorz Groblewski
Izabela Hodor
Ada Kozyra-Dobrowolska
Zuzanna Panas
Bożena Michalska
Paweł Rybkowski
Magdalena Smoczyńska
Anna Stokowska
Krzysztof Trzcionkowski

ALTÓWKI

Marek Iwański
Piotr Bertling
Wiesława Duszak
Agnieszka Duż-Dymus
Katarzyna Henrych
Tomasz Karwan
Jakub Kowalik
Damian Kułakowski
Krzysztof Szczepański
Radosław Jarocki

WIOLONCZELE

Karolina Jaroszevska-Rajewska
Aleksandra Ohar-Sprawka
Robert Putowski
Kazimierz Gruszczyński
Piotr Sapilak
Mateusz Szmyt
Bogusław Tomków
Mariusz Tondera

KONTRABASY

Janusz Długokęcki
Karol Kowal
Jerzy Cembrzyński
Tomasz Januchta
Michał Kotowski
Marcin Wiliński

FLETY

Urszula Janik-Lipińska
Seweryn Zapłatyński
Tomasz Bielski

OBOJE

Aleksandra Rojek
Piotr Lis
Joanna Monachowicz

KLARNETY

Adrian Janda
Krystyna Sakowska
Dariusz Elbe

FAGOTY

Leszek Wachnik
Grzegorz Gołąb
Mariusz Oczachowski

WALTORNIE

Grzegorz Sabeł
Aleksander Szebeszcyk
Robert Duda
Maciej Kostrzewa

TRĄBKI

Krzysztof Bednarczyk
Kazimierz Adamski
Robert Putowski
Dorota Cholewa

PUZONY

Andrzej Sienkiewicz
Paweł Cieślak
Krzysztof Wojtyniak

Tuba

Arkadiusz Więdlak

PERKUSJA

Piotr Domański
Daniel Kamiński
Tomasz Bielak
Wawrzyniec Dramowicz
Paweł Pruszkowski
Inspektor

HARFA

Klara Wośkowiak

FORTEPIAN

Grzegorz Gorczyca

Chór Filharmonii Narodowej

Dyrektor – Bartosz Michałowski Asystent-Dyrygent – Justyna Pakulak

SOPRANY

Monika Dobrzyńska-Krysiak
Anna Jasińska
Kinga Jaskowska
Justyna Jedynek-Obłóza
Małgorzata Miłkowska
Maria Muszyńska
Inga Poškutė
Magdalena Schabowska
Ewelina Siedlecka-Kosińska
Samitra Suwannarit
Katarzyna Bienias
Urszula Bożik
Magdalena Dobrowolska
Joanna Dudzińska
Katarzyna Kalisz-Kędziorek
Aneta Kapla
Marta Mularczyk
Eliza Sikora
Sylvia Sikorska
Alina Smorga
Barbara Szczerbaczewicz

ALTY

Beata Dąbrowska
Brygida Dobber
Dorota Filipczak
Marzanna Jadczyk
Olga Janiec
Jolanta Kaczyńska-Lechnio
Anna Kozłowska
Ewa Matuszewska
Ewa Mieczkowska
Anna Stawarz
Jadwiga Bartnik
Anna Fijałkowska
Joanna Gontarz
Małgorzata Hennig
Urszula Rodowicz
Małgorzata Spodniewska-Szyndler
Martyna Jankowska
Aleksandra Pawluczuk

TENORY

Marcin Jaskowski
Andrzej Marusiak
Adam Miroszczuk
Adam Stawiński
Kacper Szemraj
Tomasz Warmijak
Daniel Woźniak
Emil Zwoliński
Mariusz Cyciura
Wojciech Kołbuk
Henryk Kutysz
Mariusz Latek
Robert Lawrence
Arkadiusz Malec
Marek Sz wajkowski
Zbigniew Tupczyński
Grzegorz Wiśniewski
Tadeusz Wiśniewski

BASY

Krzysztof Chalimoniuk
Stanisław Daglis
Dariusz Golec (*inspektor chóru*)
Sebastian Gunerka
Adam Kaczyński
Miłosz Kondraciuk
Bogumił Kozłowski
Marian Parczała
Piotr Stawarski
Mirosław Grabski
Łukasz Kocur
Andrzej Kozłowski
Krzysztof Matuszak
Roman Wawreczko (*bibliotekarz*)
Piotr Widlarz
Marek Wota
Przemysław Żywczok

Roman Rewakowicz

Źródło: Kuba Pajewski

Roman Rewakowicz jest absolwentem Akademii Muzycznej w Warszawie, gdzie studiował teorię muzyki, a także kompozycję pod kierunkiem Mariana Borkowskiego oraz dyrygenturę w klasie Bogusława Madeya. Występował z orkiestrami symfonicznymi Rosji, Białorusi, Serbii, Słowacji oraz orkiestrami symfonicznymi filharmonii w Polsce i Ukrainie, wśród nich z Narodową Orkiestrą Symfoniczną Ukrainy w Kijowie, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii we Lwowie, Zespołem Solistów „Kijowska Kamerata”, Orkiestrą Kameralną „Wirtuozi Lwowa”, Orkiestrą Symfoniczną Filharmonii Narodowej. Zajmuje się również chóralistyką, prowadząc warszawski Chór „Cappella Corale Varsaviana”, a także współpracując z Narodowym Chórem Ukrainy „Dumka” w Kijowie.

Roman Rewakowicz szczególnie uwagę poświęca muzyce współczesnej. W 1995 we Lwowie wraz z kompozytorami zrzeszonymi w Lwowskim Oddziale Związku Kompozytorów Ukrainy założył Festiwal Muzyki Współczesnej „Kontrasty”, na którym dokonał prawykonania utworów Igora Szczerbakowa, Jurija Łaniuka i Edwarda Sielickiego, jak również ukraińskich prawykonania dzieł m.in. Witolda Lutosławskiego, Krzysztofa Pendereckiego, Zygmunta Krauzego, Andrzeja Nikodemowicza, Arvo Pärta.

W kwietniu 2008 roku na Festiwalu „Premiery sezonu” z Orkiestrą „Kiev Camerata” wykonał koncert premier utworów młodych ukraińskich kompozytorów – byłych stypendystów Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Gaude Polonia”, zamówionych przez Polski Instytut w Kijowie. W kwietniu 2009 projekt ten miał swoją kontynuację z Polską Orkiestrą Sinfonia Iuventus pod dyrykcją Romana Rewakowicza. Podczas koncertowego tournée

w Polsce i Ukrainie wykonane zostały wymienione już oraz cztery nowe utwory młodych ukraińskich kompozytorów z udziałem śpiewaczek Marty Boberskiej i Agaty Zubel. Koncerty odbyły się w Warszawie, Lublinie, Lwowie, Winnicy, Odessie i Kijowie. Utwory te zabrzmiały także na koncercie 6. Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie.

W roku 2013 – roku jubileuszu 100-lecia urodzin Witolda Lutosławskiego – odbyło się 14 bardzo dobrze przyjętych koncertów z muzyką Lutosławskiego w Ukrainie i Rosji z udziałem ukraińskich i rosyjskich orkiestr pod jego dyrykcją. Solistami byli m.in. Olga Pasiecznik, Lukas Geniusas, Beata Bilińska, Maciej Grzybowski, József Örmény, Dmytro Tkachenko. Lata 2016–2017 przyniosły współpracę dyrygenta z Zespołem Kameralnym „Kijowscy Soliści”. W kilkunastu miastach Ukrainy i Polski odbyły się koncerty pt. „Polsko-ukraińskie muzyczne dialogi”, na których repertuar złożyły się utwory kompozytorów polskich – Wojciecha Kilara, Zygmunta Krauze, Macieja Zielińskiego, Tomasza Opałki oraz ukraińskich – Walentyna Sylwestrowa, Igora Szczerbakowa, Zoltana Almaszi i Oleksandra Szymko.

W 2018 roku Roman Rewakowicz wziął udział w Festiwalu „Vratislavia Cantans” we Wrocławiu z Narodowym Chórem Ukrainy „Dumka”. We współpracy z Instytutem Adama Mickiewicza zrealizował cykl koncertów w Kijowie pt. „Muzyka Niepodległości” z udziałem Narodowego Chóru Ukrainy „Dumka” i Narodowej Orkiestry Symfonicznej Ukrainy, wykonując m.in. utwory chóralne a cappella Henryka Mikołaja Góreckiego i *Symfonię „Polonia”* Ignacego Jana Paderewskiego.

Rok 2019 to występy dyrygenta w m.in. w Mińsku, Kijowie, Lwowie, Warszawie, także z repertuarem Moniuszkowskim w roku Jubileuszu 200-lecia urodzin kompozytora oraz nagrania utworów Góreckiego z Narodowym Chórem Ukrainy „Dumka” i utworów kompozytorów ukraińskich z Orkiestrą Symfoniczną Ukraińskiego Radia w Kijowie.

We wrześniu 2022 roku we Wrocławiu dokona prawykonania oratorium *Wyraj* Oleksandra Szymki podczas finałowego koncertu 57. Międzynarodowego Festiwalu Oratoryjno-Kantatowego „Vratislavia Cantans”.

Тарас Шевченко

На вічну пам'ять Котляревському

[фрагмент]

Праведная душе, прийми мою мову
Не мудру, та щиру, прийми, привітай.
Не кинь сиротою, як кинув діброви,
Прилини до мене хоть на одно слово
Та про Україну мені заспівай.

Тарасова ніч

[фрагменти]

Зажурилась Україна —
Така її доля!
Зажурилась, заплакала,
Як мала дитина.
(...)
Україно, Україно!
Серце моє, ненько!
Як згадаю твою долю,
Заплаче серденько!
(...)
Мовчать гори, грає море,
Могили сумують,
А над дітьми козацькими
Поганці панують.
Грай же, море, мовчїть, гори!
Гуляй, буйний, полем!
Плачте, діти козацькі,—
Така ваша доля!

Перебендя

[фрагмент]

Вітер віє-повіває,
По полю гуляє.
На могилі кобзар сидить
Та на кобзі грає.
Кругом його степ, як море
Широке, синіє;
За могилою могила,
А там — тільки мріє.

Taras Szewczenko

Pamięci Kotlarewskiego

[fragment]

Duszo sprawiedliwa, usłysz moją mowę
Prostą, ale szczerą. Nie czyń mnie jedynie
Sierotą na ziemi, jak ongi dąbrowę,
Sfruń do mnie i pociesz choćby jednym słowem,
I zaśpiewaj ty mi pieśń o Ukrainie.

Noc Tarasa

[fragmenty]

Zapłakała Ukraina —
Taka to jej dola!
Zapłakała żałośliwie
Jak dziecko w rozpaczy.
(...)
Ukraino, Ukraino!
Materńko jedyna!
Serce mi się w piersi kraje,
Gdy ciebie wspomina...
(...)
Milczą góry, szumi morze,
Smutno na kurhanie,
A nad dziećmi kozackimi
Panują poganie.
Zaszum, morze, milczcie, góry!
Hulaj, bujny, w pola!
Zapłaczcie, kozackie dzieci —
Taka wasza dola!

Powsinoga

[fragment]

Hula wicher po burzanie,
Zawodzi piosenkę.
Siedzi kobzarz na kurhanie,
Kobzę ujął w rękę.
Szczerze pole het, podole,
Step jak sine morze:
Kurhany za kurhanami,
A dalej — przestworze.

Сивий ус, стару чуприну
Вітер розвіває;
То приляже та послуха,
Як кобзар співає,
Як серце сміється, сліпі очі плачуть...
Послуха, повіє...

Катерина

[фрагмент]

Єсть на світі доля,
А хто її знає?
Єсть на світі воля,
А хто її має?
Єсть люде на світі —
Сріблом-золотом сяють,
Здається, панують,
А долі не знають —
Ні долі, ні волі!
З нудьгою та з горем
Жупан надівають,
А плакати — сором.
Возьміть срібло-золото
Та будьте багаті,
А я візьму сльози —
Лихо вилівати;
Затоплю недолю
Дрібними сльозами,
Затопчу неволю
Босими ногами!
Тоді я веселий,
Тоді я багатий,
Як буде серденько
По волі гуляти!

Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть.
Плугатарі з плугами йдуть,
Співають, ідучи, дівчата,
А матері вечерять ждуть.

W czub staremu, w siwe wasy
Wiatr-pędziwiatr dmucha,
Aż zalegnie przy kobzarzu
I w pieśń się zaślucha,
Że śmieje się serce, ślepe oczy płaczą...
Nadstawi wiatr ucha...

Katarzyna

[fragment]

Bywa szczęsna dola —
A komu jest dana?
Bywa wolna wola —
A komu pisana?
Bywa w świecie człowiek,
Pan z panów, tak bywa,
W srebrze, złocie chadza,
A na szczęściu zbywa —
Na doli i woli!
W żupany się stroi,
A sam ze strapienia
Zapłakać się boi.
Bierzcie srebro, złoto,
Bądźcie jak bogacze,
A ja łez uzbieram
I będę wypłaczę;
Zaleję niedolę
Drobniuchnymi łzami,
Zadepcę niewolę
Bosymi stopami!
Wtedy mi bogactwo
I radość prawdziwa,
Kiedy serce w piersiach
Swobody zażywa!

Przy domu sad, wiśniowe drzewa,
Idą oracze z pól z daleka.
Z wisien chrabąszczy huk rozbrzmiewa,
Gromadka dziewcząt idąc śpiewa,
Matka z wieczszą w chacie czeka.

Сем'я вечерея коло хати,
Вечірня зіронька встає.
Дочка вечерять подає,
А мати хоче научати,
Так соловейко не дає.

Поклала мати коло хати
Маленьких діточок своїх,
Сама заснула коло їх.
Затихло все, тільки дівчата
Та соловейко не затих.

Маленькій Мар'яні

Рости, рости, моя пташко,
Мій маковий цвіте,
Розвивайся, поки твоє
Серце не розбите,
Поки люди не дознали
Тихої долини,
Дознаються — пограються,
Засушать та й кинуть.
Ані літа молодії,
Повиті красою,
Ні карії оченята,
Умиті сльозою,
Ані серце твоє тихе,
Добреє дівоче
Не заступить, не закрие
Неситії очі.
Найдуть злії та й окрадуть...
І тебе, убогу,
Кинуть в пекло... Замучишся
І прокленеш Бога.
Не цвіти ж, мій цвіте новий,
Нерозвитий цвіте,
Зов'янь тихо, поки твоє
Серце не розбите.

Siedli wieczerać w cieniu drzewa,
Wieczorna gwiazda w niebie świeci.
Niesie wieczerę czarnobrewa,
W górze nad nimi słowik śpiewa,
Nie daje matce uczyć dzieci.

Na przyzbie matka w cieniu drzewa
Układała swoje niebożęta,
Sama też koło nich, snem zdjęta.
Ucichło wszystko, tylko śpiewa
Słowik po ciemku i dziewczęta.

Do małej Marianny

Rośnij, rośnij, kraśny maku,
Rozkwitaj mi pięknie,
Rozkwitajże, póki serce
W piersi ci nie pęknie,
Póki ludzie się nie zwiedzą
O cichej dolinie,
Zwiedzą się, pobawią kwiatem,
Zasuszą – i zginie.
Ani młodość, ani krasa
W panieńskim warkoczcu,
Ani czysta łza, co spłynie
Z twoich piwnych oczu,
Ani serce twoje ciche
Nie będzie, ptaszyno,
Obroną ci przed złym okiem.
Żli cię nie miną,
Odnajdą cię źli, niebogę,
Chciwi cię okradną...
Przeklniesz Boga, kiedy ciębie
W piekle strąca na dno.
Nie rozwijaj ty się lepiej,
Nie zakwitaj pięknie,
Uwiędnij ty, póki serce
W piersi ci nie pęknie.

І мертвий, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнє посланіє

[фрагменти]

І смеркає, і світає,
День божий минає,
І знову люд потомлений,
І все спочиває.
Тільки я, мов окаянний,
І день і ніч плачу
На розпуттях велелюдних,
І ніхто не бачить,
І не бачить, і не знає —
Оглухли, не чують.
(...)
Схаменіться! будьте люди,
Бо лихо вам буде.
Розкуються незабаром
Заковані люде,
Настане суд, заговорять
І Дніпро, і гори!
І потече сторіками
Кров у синє море
Дітей ваших... і не буде
Кому помагати.
(...)
Схаменіться, недолуди,
Діти юродиві!
Подивіться на рай тихий,
На свою країну,
Полюбіте щирим серцем
Велику руїну,
Розкуйтеся, братайтеся,
У чужому краю
Не шукайте, не питайте
Того, що немає
І на небі, а не тільки
На чужому полі.
В своїй хаті своя й правда,
І сила, і воля.

Do umarłych i żywych, i nienarodzonych ziomków moich na Ukrainie i poza Ukrainą mój życziwy list

[fragmenty]

Dzień się zmierzcha i dzień świta,
I mija dzień biały,
Upracował się lud Boży,
W spoczynku świat cały.
Ja sam jeden jak przeklętnik
Dzień i noc zawodzę,
Ale na rozdrożu ludnym
Nikt nie spojrzy w drodze,
Nikt nie spojrzy, nie posłucha,
Wiary nikt nie daje.
[...]
Zbudźcie wy się, stańcie ludźmi,
Bo was złe ocuci!
Rychło z oków się rozkują
Ci, co w nie zakuci,
Sąd nadejdzie i przemówią
Góry, Dniepr szeroki!
Patrzec, aż po sine morze
Spłyną krwi potoki,
Dziątek waszych krwi... I znikąd
Pomocy w te lata.
[...]
Zbudźcie wy się, niedoludki
Spłodzone w obłędzie!
Spójrzcie, spójrzcie na raj cichy,
Na swoją krainę,
Umiłujcie szczerym sercem
Tę wielką ruinę,
Zrzućcie więzy, bądźcie braćmi,
Spójrzcie wkoło siebie,
Nie szukajcie tego, czego
Nie ma nawet w niebie,
A nie tylko w ziemi cudzej.
Na swej własnej roli,
W domu własnym trzeba szukać
Prawdy, sił i woli.

До Основ'яненка*[фрагмент]*

Нехай я заплачу,
 Нехай свою Україну
 Я ще раз побачу,
 Нехай ще раз послухаю,
 Як те море грає,
 Як дівчина під вербою
 Гриця заспіває.
 Нехай ще раз усміхнеться
 Серце на чужині,
 Поки ляже в чужу землю
 В чужій домовині.

Княжна*[фрагмент]*

Зоре моя вечірняя,
 Зійди над горою,
 Поговорим тихесенько
 В неволі з тобою.
 Розкажи, як за горою
 Сонечко сідає,
 Як у Дніпра веселочка
 Воду позичає.
 Як широка сокорина
 Віти розпустила...
 А над самою водою
 Вербка похилилась;
 Аж по воді розіслала
 Зеленії віти,
 А на вітах гойдаються
 Нехрещені діти.

N. N.

Сонце заходить, гори чорніють,
 Пташечка тихне, поле німіє.
 Радіють люде, що одпочинуть,
 А я дивлюся... і серцем лину
 В темний садочок на Україну.
 Лину я, лину, думу гадаю,

Do Osnowjanenki*[fragment]*

Niech łzami zapłacze,
 Niech raz jeszcze Ukrainę
 Na oczy zobacze,
 Niech mi stamtąd morza poszum
 Raz jeszcze powróci,
 A dziewczyna pod wierzbą
 Przyśpiewkę zanuci.
 A niech serce na obczyźnie
 Uśmiechnie się sobie,
 Zanim jeszcze w trumnie obcej
 W obcym spocznie grobie.

Księżniczka*[fragment]*

Wzjeżdż ty mi, wieczorna gwiazdo,
 Nad górą powoli,
 Pogadamy po cichutku,
 Jak to jest w niewoli.
 Gdzież tam, powiedz, słońce w nocy
 Ma za górą leże?
 Gdzie też nasza jasna tęcza
 Wodę z Dniepru bierze?
 Gdzie sokora rozpościera
 Konary szeroko,
 Gdzie też to się wierzba chyli
 Nad wodą głęboką?
 Puszczą z wodą zieleniaste
 Wite z wicin wieńce
 I huśtają ci się na nich
 Wierzbowi niechrzczeńce.

Do N. N.

Ciemniejszą górę, zachodzi słońce,
 Ptaki umilkły, pole milczące.
 Innych sen cieszy w nocną godzinę,
 A ja spoglądam... i myślą płynę
 W cień drzew przy domu, na Ukrainę.
 Płynę i płynę, myślą podążam,

I ніби серце одпочиває.
 Чорніє поле, і гай, і гори,
 На синє небо виходить зоря.
 Ой зоре! зоре! — і сльози кануть.
 Чи ти зійшла вже і на Україні?
 Чи очі карі тебе шукають
 На небі синім? Чи забувають?
 Коли забули, бодай заснули,
 Про мою доленьку щоб і не чули.

Як умру, то поховайте
 Мене на могилі
 Серед степу широкого
 На Вкраїні милій,
 Щоб лани широкополі,
 І Дніпро, і кручі
 Було видно, було чути,
 Як реве ревучий.
 Як понесе з України
 У синєє море
 Кров ворожу... отойді я
 І лани і гори —
 Все покину, і долину
 До самого Бога
 Молитися... а до того
 Я не знаю Бога.
 Поховайте та вставайте,
 Кайдани порвіте
 І вражою злою кров'ю
 Волю окропіте.
 І мене в сем'ї великій,
 В сем'ї вольній, новій,
 Не забудьте пом'янути
 Незлим тихим словом.

W myśli spoczywam, w noc się pograżam.
 Ciemniejsze pole i góry w dali,
 Jedna na niebie gwiazda się pali.
 Gwiazdo ty, gwiazdo! – łza z oka płynie.
 Czy już zabłyśłaś i w Ukrainie?
 Czy piwne oczy w niebieskim niebie
 Szukają ciebie? Jeśli i ciebie
 Niepomne więcej, cóż więc? Niech zgasną,
 O moim życiu nie słysząc, zasną.

Pochowajcie mnie, gdy umrę,
 Na wzgórzu wysokim,
 Żebym stepy ukraińskie
 Objął stamtąd okiem,
 Żebym łany roztworzyste
 Widział, rzekę w biegu,
 Kiedy z rykiem Dniepr się ciska
 O urwiska brzegu.
 Niech poniesie z Ukrainy
 Do siniego morza
 Wrogą krew... porzucę wtedy
 Góry, łany zboża –
 Rzucę wszystko i uleczę
 Do samego Boga
 I pomodłę się... a przedtem
 Nie masz dla mnie Boga.
 Pochowajcie mnie, powstańcie
 I kajdany zrzucicie,
 I swobodę krwią niedobrą,
 Wrogą krwią ocuciście.
 I mnie także w rodzie wielkim,
 W rodzie wolnym, nowym
 Pamiętajcie wspomnieć czasem
 Dobrym, cichym słowem.

Przełożył Adam Pomorski

DNI MUZYKI UKRAIŃSKIEJ w WARSZAWIE

1999 1. dni

6 grudnia Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego
kompozytorzy: Aleksander Szczetyński, Walentyn Bibik, Jewhen Stankowycz, Myrośław Skoryk, Igor Szczerbakow, Jurij Łaniuk
wykonawcy: Wołodymyr Duda – skrzypce, Jurij Łaniuk – wiolonczela, József Örmény – fortepian, Chór Kameralny „Gloria”

7 grudnia Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego
kompozytorzy: Mykoła Dylecki, Dmytro Bortniański, Artem Łuka Wedel, Maksym Berezowski, Mykoła Łysenko, Kyryło Stecenko, Oleksandr Koszyć, Dmytro Kacał, Mykoła Leontowycz, Andrij Hnatyszyn, Oleksandr Jakowczuk, Stanisław Ludkewycz, Hanna Hawryleć
wykonawcy: Chór Chłopięcy i Męski DUDARYK, Mykoła Kacał – dyrygent

8 grudnia Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego
kompozytorzy: Walentyn Sylwestrow, Borys Latoszyński
wykonawcy: József Örmény – fortepian, Sinfonia Varsovia, Wołodymyr Sirenko – dyrygent

2001 2. dni

3 czerwca Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Mykoła Łysenko, Denys Siczynski, Wasyl Barwiński, Bohdana Frolak, Jakiw Stepowij, Łesia Dyczko, Anatolij Kos-Anatolski, Walentyn Sylwestrow
wykonawcy: Marta Boberska – sopran, Krzysztof Zbijowski – klarnet, Kuba Jakowicz – skrzypce, Natalia Rewakowicz – fortepian

6 czerwca Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Jurij Łaniuk, Jewhen Stankowycz
wykonawcy: Anna Sawycka – skrzypce, Iryna Semenenko – sopran, Mychajło Tyszczenko – tenor, Mykoła Kowal – baryton, Serhij Mahera – bas, Narodowy Chór Ukrainy „DUMKA”, Narodowa Orkiestra Symfoniczna Ukrainy, Wołodymyr Sirenko – dyrygent

2004 3. dni

2 listopada Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Mykoła Dylecki, Dmytro Bortniński, Artem Łuka Wedel, Mychajło Werbycki, Mykoła Łysenko, Kyryło Stecenko, Bohdan Sehin
wykonawcy: Chór Kameralny „Gloria”, Wołodymyr Sywochip – dyrygent

3 listopada Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Mykoła Łysenko, Lew Rewucki, Stefania Turkewycz, Borys Latoszyński, Wasyl Barwiński, Bohdana Frolak, Walentyn Bibik, Walentyn Sylwestrow
wykonawca: József Örmény – fortepian

5 listopada Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Mykoła Łysenko, Walentyn Sylwestrow, Borys Latoszyński
wykonawcy: Anna Sawycka – skrzypce, Narodowa Orkiestra Symfoniczna Ukrainy, Wołodymyr Sirenko – dyrygent

6 listopada Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej
tańce i muzyka huculska / Huculski Zespół Pieśni i Tańca, Petro Kniazewycz – dyrygent

2012 4. dni

15 października Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Myrośław Skoryk, Wasyl Barwiński, Jewhen Stankowycz, Zoltan Almaszi
wykonawcy: Lwowskie Trio Fortepianowe: Marta Semczyszyn – skrzypce, Solomija Kanczalaba – wiolonczela, Natalia Rewakowicz – fortepian

17 października Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Oleksij Szmurak, Anna Korsun, Iryna Blochina, Olena Sierowa, Maksym Kolomijec, Mychajło Szwed, Bohdan Sehin
wykonawcy: Ensemble Nostri Temporis, Grzegorz Wierus – dyrygent

18 października Kościół Św. Krzyża
kompozytorzy: Stepan Dehtiarowski, Iwan Domaradzki, Mykoła Łysenko, Walentyn Sylwestrow
wykonawcy: Chór Kameralny „Kijów”, Mykoła Hobdycz – dyrygent

20 października Sala Kameralna Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Mykoła Łysenko, Wiktor Kosenko, Jakiw Stepowij, Myrośław Skoryk, Kyryło Stecenko, Walentyn Sylwestrow, Wasyl Barwiński, Nestor Nyżankiwski, Denys Bonkowski, Mykoła Kołessa, Dezyderij Zador
wykonawcy: Olga Pasiecznik – sopran, Natalia Pasiecznik – fortepian

21 października Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Oleksandr Szymko, Lubawa Sydorenko, Igor Szczerbakow, Zoltan Almaszi
wykonawcy: Bartosz Koziak – wiolonczela, József Örmény – fortepian, Narodowa Orkiestra Symfoniczna Ukrainy, Wołodymyr Sirenko – dyrygent

DNI MUZYKI UKRAIŃSKIEJ w WARSZAWIE c.d.

2019 5. dni

18 października Sala Koncertowa Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina
kompozytorzy: Bohdana Frolak, Andrij Merchel, Ołena Ilnycka, Jewhen Petryczenko, Oleksandr Szymko, Bohdan Sehin, Bohdan Krywopust, Zoltan Almaszi, Witold Lutosławski
wykonawcy: Andrij Pawłow – skrzypce, Bohdan Krywopust – fortepian

21 października Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego
kompozytorzy: Walentyn Sylwestrow, Witold Lutosławski
wykonawcy: Oksana Nikitiuk – mezzospran, Dmytro Tavanets – fortepian

23 października Studio Koncertowe Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego
kompozytorzy: Wołodymyr Szumejko, Igor Szerbakow, Witold Lutosławski, Jewhen Stankowycz, Oleh Kywa
wykonawcy: Kateryna Suprun – altówka, Dmytro Tavanets – fortepian, Oksana Nikitiuk – mezzospran, Narodowy Zespół Solistów „Kijowska Kamerata”, Roman Rewakowicz – dyrygent

2020 6. dni

6 września Sala Biblioteki Rolniczej – Narodowego Instytutu Kultury i Dziedzictwa Wsi
Kalendarzowo-obrzędowe, liryczne i historyczne ukraińskie pieśni z Polesia i Ukrainy Centralnej
wykonawcy: Zespół Wokalny MORE

8 września Kościół Świętego Krzyża
kompozytorzy: Walentyn Sylwestrow
wykonawcy: Duet wiolonczelowy Magdalena Bojanowicz / Bartosz Koziak

11 września Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Lubawa Sydorenko, Mychajło Szwed, Switłana Azarowa, Bohdan Sehin, Zoltan Almaszi, Ołeksandr Szymko
wykonawcy: Iwona Hossa – sopran, Orkiestra Filharmonii Narodowej, Roman Rewakowicz – dyrygent

2021 7. dni

4 września Bazylika Archikatedralna św. Jana Chrzyciela
anonimowe wielogłosowe koncerty chóralne pierwszej połowy XVIII w. oraz utwory Mykoły Dyleckiego, Maksyma Berezowskiego, Artema Wedela i Dmytra Kotki.
wykonawcy: A Cappella Leopold (Lwów)
Ludmiła Kapustina – dyrygent

8 września Studio Koncertowe Polskiego Radia im. W. Lutosławskiego
kompozytorzy: – Jewhen Stankowycz, Zoltan Almaszi, Oleksij Retyński, Walentyn Sylwestrow
wykonawcy: Royal String Quartet (Warszawa)
Izabella Szałaj-Zimak – I skrzypce, Elwira Przybyłowska – II skrzypce, Paweł Czarny – altówka, Michał Pepol – wiolonczela

11 września Sala Koncertowa Filharmonii Narodowej
kompozytorzy: Wołodymyr Zahorcow, Igor Szerbakow, Wołodymyr Runczak, Oleh Kywa, Ołeksandr Kozarenko
wykonawcy: Maria Kijach – flet, Kyryło Bondar – skrzypce, Jarosława Neklajewa – harfa, Oksana Nikitiuk – mezzosopran, Dmytro Tawanec – fortepian
Narodowy Zespół Solistów „Kijowska Kamerata” (Kijów)
Roman Rewakowicz – dyrygent

pisali o nas

„Poza paroma stereotypami wciąż niewiele wiemy o muzyce Ukrainy. Naszą wiedzę postanowił uzupełnić kierownik Fundacji „Pro Musica Viva”, dyrygent Roman Rewakowicz. Zorganizował Dni Muzyki Ukraińskiej. (...)”

Prawdziwą rewelacją okazał się koncert finałowy, podczas którego wykonano utwory Borysa Latoszyńskiego i Walentyna Silwestrowa. (...)”

Metamuzyka na fortepian i orkiestrę Silwestrowa z roku 1992 (...), która sprawia, że czas staje w miejscu, zasługuje na karierę, jaką zrobiła przed kilku laty *III Symfonia* Góreckiego. Zwłaszcza w tak doskonałym wykonaniu orkiestry Sinfonia Varsovia. To dzięki jej grze pod batutą niezwykle utalentowanego dyrygenta z Ukrainy, Wołodymyra Sirenki, środowy koncert należał do najciekawszych i najlepiej wykonanych w Warszawie w mijającym roku.”

Bartosz Kamiński
Gazeta Wyborcza, 10 grudnia 1999

„Niewiele wiemy o muzyce ukraińskiej – przyznaję, że i ja nie wiedziałem, czego się spodziewać po Dniach Muzyki Ukraińskiej (6-8 grudnia). Zapewne wielu zgromadzonych w Studiu im. Lutosławskiego wybrało się na te koncerty z podobnym nastawieniem: ciekawi nowego i nieco obawiając się zawodu. Publiczności nie było wiele, być może dlatego, że informacja i reklama ograniczyła się do niewielkich plakatów. Cóż, Ukraina nie ma widać takich możliwości promowania swojej kultury jak kraje nordyckie... (...) Przedsięwzięcia na tak wysokim poziomie artystycznym, jak Dni Muzyki Ukraińskiej, nie tylko informują nas, co się dzieje „za miedzą”, ale też wzbogacają niezbyt przecież bogate życie muzyczne w Polsce”

Adam Suprynowicz
Ruch Muzyczny, 6 lutego 2000

„Czy znamy muzykę naszych sąsiadów? Czy nazwiska ważnych tam kompozytorów są nam znane? (...) Jeżeli idzie o sąsiadów zachodnich, to sprawa jest oczywista (...). Co do sąsiadów z południa, rzecz także nie wygląda najgorzej (...). Gdy jednak pomyślimy o tych ze Wschodu, a konkretnie z Ukrainy, to w świadomości tejże większości rodaków wypadnie zaznaczyć dużą białą plamę. (...) Stąd też za wielce fortunną inicjatywę uznać wypada powołanie do życia w naszej stolicy imprezy poświęconej różnym dziedzinom ukraińskiej muzyki. (...) Był to przegląd krótki, ale imponująco wielostronny. (...) Kulminacją zaś tych trzech „Dni” stał się wieczór z udziałem znakomitej - jak się okazało - Narodowej Orkiestry Symfonicznej Ukrainy z Kijowa pod dyktando Wołodymyra Sirenki.”

Józef Kański
Ruch Muzyczny, 12 grudnia 2004

pisali o nas

„Impreza ta niewątpliwie odniosła sukces, jego miarą jest moc muzycznych wrażeń, wysokie oceny zagranicznych kolegów, żywe zainteresowanie i aplauz licznie odwiedzającej festiwalowe koncerty publiczności, która dzięki niemu odkrywa dla siebie ukraińską muzykę poważną. Tyle o jego rezultatach. Ale ten sukces był możliwy dzięki codziennej żmudnej pracy, dzięki entuzjazmowi i zdolnościom organizacyjnym grona twórców, ich autorytetowi i zapałowi. Podczas gdy my często rozmawiamy i marzymy o zaistnieniu współczesnej ukraińskiej kultury muzycznej w europejskiej przestrzeni muzycznej, ludzie ci nie słowem, lecz czynem urzeczywistniają ten cel. Należy do nich znany polski muzyk, dyrygent i działacz społeczny Roman Rewakowicz. (...) Roman Rewakowicz unika górnolotnej retoryki, a podejmuje konkretne działania na rzecz dialogu kultur, i tym co robi dowodzi europejskości ukraińskiej kultury muzycznej.”

Olena Taranczenko
Czasopismo „Muzyka” – Nr 6/2012, listopad-grudzień 2012 (Kijów)

„Wysoka kultura, encyklopedyczne muzyczne wykształcenie inicjatora i głównej siły sprawczej festiwalu – Romana Rewakowicza ustawiły ten festiwal w mojej osobistej skali na pierwszych miejscach właśnie dzięki treści i kontekstowi, praktycznym wnioskowi i estetycznej przyjemności otrzymania w krótkim czasie szerokiego i nadzwyczaj pełnego obrazu współczesnych tendencji ukraińskiej muzyki od Stankowycza i Sylwestrowa, Szerbakowa i Szumejka, Kywy i Frolak do twórców młodszych. Trzy koncerty wypełnione muzyką ukraińskich kompozytorów różnych pokoleń były mistrzowsko zestawione z muzyką Lutosławskiego – też z różnych okresów twórczości, co odpowiadało podtytułowi festiwalu i jego tematowi „Witold Lutosławski i muzyka ukraińska”. Stało się to po raz pierwszy w historii festiwalu: ukraińska muzyka była ustawiona w bardzo znaczący kontekst i tym samym można ją było odczuć bardziej szeroko, a przy pomocy paralel, asocjacji, wzorów – jej samowystarczalność i dostojne miejsce.”

Olha Stelmaszewska
Gazeta „DEŃ”, 6 listopada 2019

Warto podkreślić, że tym koncertem orkiestra warszawskiej Filharmonii Narodowej być może po raz pierwszy w ciągu całej swojej historii postawiła na pulpity muzykę ukraińską. A dyrygent tego koncertu i twórca festiwalu „Dni Muzyki Ukraińskiej w Warszawie” – Roman Rewakowicz tak formułuje swoje „credo”: „W zupełnej nieobecności ukraińskiej kultury wysokiej w polskich instytucjach kulturalnych próbuję przekazać polskiej publiczności informację, że w Ukrainie istnieje wysoka kultura muzyczna, przy tym bardzo wysoka!”

Olha Stelmaszewska
Gazeta „DEŃ”, 23 września 2020

pisali o nas

"Cały festiwal stał się udaną prezentacją ikonicznych dzieł ukraińskiej muzyki klasycznej różnych gatunków dla polskiego (a w epoce informacyjnej - i każdego innego, światowego) słuchacza. Najwyższa jakość wykonania, często bardzo pożądana w Ukrainie, przyczyniła się do odkrycia skarbów naszej kultury: od najstarszych przykładów śpiewu chóralnego po najnowocześniejsze osiągnięcia muzyki kameralnej i instrumentalnej."

Dzwenysława Safian
The Claquers 17.09.2021

"Mało znamy muzykę naszych sąsiadów. Trzy tegoroczne koncerty festiwalu pomogły nieco zmienić ten stan rzeczy, prezentując muzykę ukraińską wieków od XVIII po XXI. (...) Program wszystkich trzech koncertów Dni Muzyki Ukraińskiej stanowił dobry przekrój oraz zachęcał do poznawania kultury muzycznej naszych wschodnich sąsiadów, a także do odwiedzenia festiwalu jeszcze nie raz."

Katarzyna Ryzel
Ruch Muzyczny, 15.09.2021

Karlo Zwiryński

Organizator Festiwalu

PARTNERZY GŁÓWNI FESTIWALU

Finansowe wsparcie

Projekt współfinansuje m.st. Warszawa

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury w ramach programu „Muzyka”, realizowanego przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego

Partnerzy Festiwalu

Filharmonia
Narodowa

za'ks
sprzyjamy wyobraźni

ukralnlan
institute

Związek
Ukraińców
w Polsce

Patronat medialny

Flame Radio

LB.ua

UKRIFORM

Bilety do nabycia w systemie
oraz w kasach przed koncertem.

Bilety²⁴

Pełna informacja o Festiwalu na stronie Fundacji www.pmv.org.pl